

Metáforas do tempo

Achéganse os tronos dun diluvio,
con grosas campanadas de ouro que centellean entre as negras nubes.
Unha aterradora visión derruba as columnas do ceo,
mentres toneladas de auga descárganse sobre a terra.

Estalan tronos na miña cabeza e os devoradores de almas levántanse,
Como esqueletos insaciáveis soben ao ceo,
chuspindo acedos que enchen de fedores e morte o firmamento.

Mentres brilla o son dos grillos,
e os seus códigos acústicos explican modos de sobrevivencia.
Diluvios de garras rasgan a lúa,
son demos que vociferan elevando dentelladas de lume.

O signo dos tempos aparece ante os nosos ollos,
para revelarnos que o oscurantismo medieval era apenas un aviso da escuridade que nos ameazaba.

Hase entronizado o reino das sombras sen retorno.
Pois nos nosos tempo a destrución da diversidade cultural e biolóxica,
pretende ser ocultada trala máscara dunha efémera tecnocracia consumista.
Que como unha prostituída ataviada con frías luces de neón e pantallas de plasma,
vomitan sobre nós milleiros de quimeras insostenibles.

En cambio, as pedras preciosas que oculta a terra, son pingas de sangue do creador.
Quen domina o idioma do auga arrastrando paxaros e luciérnagas tras de se,

No corazón da madeira garda a súa resonancia como aromas acústicos.

Vive en paisaxes luminosas que recollen o tránsito dos séculos,
Abre un dos seus ollos e o sol descarga o seu espírito nas nosas retinas.

Fala a ambición e o lume chea o ceo de flatulencias.
Algunhas almas arrodilláanse fronte ao gran espellismo,
reciben como castigo á súa obediencia un perdón que narcotiza o seu desasosiego.

O sol en cambio, se desangra ofrecendo a súa esencia aos vivos.
O chamán respira a súa luz e vomita ríos de animais, ouriña ouro, de feca madeiras.
Pero a súa maxia esgótase na mentira que afoga a luz da diversidade.

Contorna a un altar de pedra vira a vía láctea,
tres brasas de piñeiro derraman o seu sangue mesturando as súas faíscas coas estrelas.

O bruxo contempla os astros e é capaz de predecir a tormenta,
pois na bóveda da súa cabeza o trono resoa moito antes de formarse nas minchas.

Só a escuridade e o silencio atorméntano,
pois percibe como implacablemente cravan os seus garras en todo,
excepto no ollo dos que sobreviven.

Intenta escoitar a voz da luz,
nos días nos que reina a morte, e o poder apaga os sentidos.
Recorda aos sirvientes do demo,
Torquemada matando profetas ou Diego de Landa queima ndo libros sagrados.

O exorcismo propiciano espíritos trasfigurados en escritura,
seres milenarios que mesturan fragmentos animais e vegetales para materializar o seu misterio.

Afúndeches no tempo, ata acceder aos vencidos.
Pide o patrimonio das súas marabillas, que por razóns obvias,
non poden ser anulados polos argumentos do poder.

No deserto de Naza, ocultas ao ollo do home,
as constelaciones toma forman de animais labirinto.
Estas liñas son carreiros sagrados,
rutas de peregrinación para os que nelas buscan un conexión co misterio.

No antigo voráxine vegetal de Galicia,
os camiños convergen na pedra e nos remolinos dourados do barroco.
Desde tempos inmemorables foron altar de sacrificio.
E sobre eles os camiños de estrelas aluman as nosas entrañas,
como cangrexos de nácar coa fronte chea de signos indescifrables.

Pero é inevitable chegar ao lugar onde se acaba a terra,
onde as olas chocan contra o sol moribundo e xacen as caveiras dos deuses.
Ese é o lugar onde a vanidad non pode silenciar ao espírito.

Sede eterna que atormenta a algúns seres humanos,
e só se satisfai na contemplación do misterio.

Sede que é avivada pola figura da morte e faios aferrar se ao fulgor translúcido da vida.
Pois cando as tebras congéganse á súa ao redor facendo profunda e impenetrable a súa presenza.
Calquera manifestación da existencia é deslumbrante por con traste.

As flores ábrese como unha manifestación incandescente do alma vegetal,
seguindo as directrices dunha inscrición que o misterio insondable gravo nelas durante séculos.
Cortan o inverno como puñales multicolores e a morte é vencida unha vez máis.

Cando se apaga o sol e as sombras entronizan o seu reino, avívanse os escintileos do espírito.
Esperta a serpe sagrada que ascende aos ceos cuberta de estrelas,
devorando os ollos dos felinos que centellean nas sombras.
A súa pel Chispea cando roza as negras nubes,
arrastrando tras de si os remolinos que se axitan no abismo.
E o tempo sagrado transcorre ao ritmo que marca a conciencia que o contempla.

Tócame ver un ceo e unha terra esgotada,
porque o primeiro ceo e a primeira terra desapareceron.

Atorméntame a escuridade fóra dos meus ollos,
a miña alma intenta arroxa formas fluorescentes,
sons do calor que contrastan co abismo.

A herdanza luminosa dos séculos,
evita que as tebras tomen o control absoluto.

É evidente que os irrefutables argumentos dos mortos,
son os que frean a insaciable ambición do materialismo.
A capacidade de transcender que teñen as manifestacións estéticas antigas,
expresánnos unha espiritualidade que non pode ser derrotada polo tempo.
Esa fascinación luminosa que inspiran na nosa alma,
é o que pon freo ao implacable avance das sombras.

Vanitas mundi ¿Ubi sunt?
A morte devora todo, excepto ao espírito.

Implacable globalizadora das vanidades,
que establece xuízos inexorables e someter aos vivos ao seu milenar poder,
legisla imparcial e incorruptible mentres a travesa os séculos.

Fugaz é a chama onde se consomen a ostentación da materia,
xunto ao escenario virtual dos dogmas.

Con todo ante o espírito como discurso ontolóxico,
a morte móstrase incapaz de dixerir semellante misterio.

Cando a reflexión do ser toma forma acústica,
a morte debe recoñecer con impotencia os límites do seu imperio.

Metáforas do tempo

A atemporalidad é o espazo no que se pode escoitar o porvir.

Estes recintos resonantes transcriben as inscricións do tempo desdobrándoas como metáforas, pero é imprescindible prestar atención para poder escoitar, atender implica enfrontar o mundo como presenza pánica, pois percíbilo como unha realidade limitada ao noso ego, non cataliza as revelacións do tempo. O oráculo é sempre terrible, pois que utilidade ten un oráculo da felicidade, se embargo, só eses son cridos polos oidores contemporáneos, pois o oráculo útil non é aceptado e condénaselle a permanecer nas sombras silenciado pola síndrome de Cassandra que afecta á sociedade contemporánea.

Podemos escoitar como se desintegra a diversidade corroída pola maxia negra que investiu o curso de tempo, o cal agora parece correr cara atrás, cara ao pasado a unha velocidade estridente, e a morte sorprende unha vez máis aos incautos que ignoran que actúa ao seu redor.

Os científicos optimistas calculan que cada ano desaparecen 20.000 especies, os pesimistas afirman que son ao redor de 120.000, e a dialéctica entre eles céntrase en probar cales dos seus razoamentos son acertados. Outros esgotan os recursos dunha humanidade explotada, en descubrir se hai vida en Marte. Pero, non só desaparecen criaturas únicas xunto aos seus sons, millóns de estruturas fonéticas extínguense cada día coa morte de moitos idiomas, e o patrimonio musical de moitos pobos xunto aos seus instrumentos musicais tamén desaparece, sometido á desidia que produce o consumismo primitivo no humor do espírito.

Este feito e as súas consecuencias para o destino da humanidade é evitado por un tecido político afectado pola síndrome de Cassandra. Unha metáfora sonora do tempo é un desdoblamento acústico que proxecta estados de ánimo anacrónicos porque pertencen ao futuro, a intención ao compor estas metáforas é establecer espazos oraculares que sexan unha proxección sonora do futuro.

O poder como algunhas bruxas da idade media, desentierran os ósos dos mortos para fabricar con eles frautas nas que executan melodías coas que controlan aos seus súbditos. Esta metáfora reflexa a forma como as institucións relixiosas, políticas ou educativas asumen o coñecemento dos devanceiros para o seu propio beneficio. A igrexa católica traballa cos ósos de Cristo e outros defuntos son propiedade do poder político, científico, académico e das institucións da arte.

A sociedade encerra nun manicomio aos seus profetas, pois as súas palabras non concuerdan cos seus proxectos. Artaud triturou os argumentos da futura política cultural cando dixo:

Propoño renunciar a ese empirismo das imaxes que o inconsciente achega ao azar e que tamén lanzamos ao azar chamándoo imaxes poéticas, e polo tanto herméticas, coma se esta especie de transo

que chega a poesía non tivese eco en toda a sensibilidade, en todos os nervios, e coma se a poesía fose unha forza vaga e que non varía os seus movementos.

Con todo, quen senten vulnerada a estabilidade do seu status ignoran estes argumentos, confundidos pola súa enigmática claridade, deciden o ostracismo para a fonte do oráculo ético.

O maior problema do mundo contemporáneo occidental é que cada día atópase máis afectado pola síndrome de Cassandra, a pesar de que os signos do tempo maniféstanse cada día con maior claridade. Unha especie de optimismo racional consome a intuición contemporánea, afogándoa na convicción de que a ciencia como nova relixión salvadora, atopará as respostas á crise humana, sen decatarse de que certos actos humanos sobre o planeta xeran un peso inercial de consecuencias irrefreables.

Os ecoloxistas afirman que se cambiamos os nosos hábitos de vida o cambio climático non será unha ameaza para a humanidade, pero isto a estas alturas é practicamente imposible, pois quen lle vai a negar aos países subdesarrollados o dereito a ambicionar o ritmo de vida dos países ricos. Consumimos desando máis do que necesitamos, esa é unha característica gravada na zona primitiva do noso cerebro, e o espazo que roubamos ao resto das criaturas do planeta é directamente proporcional ao crecemento da nosa especie. Beuys decidiu fundar o partido dos animais como espazo de reflexión sobre os dereitos do resto das especies, esta idea toma cada día máis sentido. Con todo, foi considerada por moitos como unha tolemia inspirada por Cassandra.

Os animais executan os sons da súa misteriosa orixe, eses sons no seu contrapunto permiten tecer a linguaxe litúrxica dun exorcismo, que se apropia das enerxías sonoras das estruturas orgánicas e o seu misterio ancestral. O lume da vida sostense nunha complexa e fráxil estrutura, que fai palidecer calquera outro misterio, o universo fronte a ese misterio é infinitesimal, todas as sombras do abismo, a morte e a súa primitiva presenza só existe en tanto poida afogar o misterio da vida, que mentres transcorre os séculos vaise facendo máis complexo e indescifrábel neste combate. E o seu son é unha das manifestacións desta complexidade. É un código que nos mergulla nunha cripta de resonancias reveladoras, que amplifican texturas tímbricas, multiplicando as dimensións xeométricas dos labirintos do espírito. O son é como o aura dos animais, onde se manifestan unha parte da súa esencia. Son mensaxes dun mundo invisible que expresa o seu inesgotable ciclo hipnótico, e desintegra a vaidade que aletarga a presenza do ser. O trazo sonoro desvanece as imaxes e as palabras do poder, cando este confunde as resonancias da razón certa.

Composicións acústicas que aparven as sofisticadas escenografías do poder. Sons de criaturas que inmoviliza ao tempo e ao poder que homogeniza para implantar unha temporalidade materialista e banal, que se apoia nun mundo uniforme, baleiro de contidos, frío, estéril e carente de diversidade. O tempo do poder transcorre sen emocións, creando sofismas e estruturas exponenciais que pugnan pola entropía final da humanidade, arrefriada

descompóndoa e unificándoa cara ao igualitarismo dos sentidos. A xordeira da confusión instaura unha materialidad estática, mentres a morte anula a diversidade, invocada polos espectros do poder que ataviados de autoengano agonizan deixando que a humanidade sexa asfixiada pola intrascendencia.

As linguaxes do poder invocan á morte, aceleran do as dentelladas da súa furia, mentres nos mergulla no río do esquecemento que nace no tenebroso reino do silencio. O lento tránsito desta auga descompostas van erosionando a intuición humana, impedíndolle escoitar e traducir as voces do tempo.

Revelacións dende o silencio

Desde o silencio invócense resonancias extáticas. Estalan fulgores acústicos que contrastan sobre a obscura presenza do silencio da morte.

O silencio é un punto de partida reflexivo, non se pode escapar das revelacións do silencio que se producen nas intensas reverberaciones do ser.

O silencio dunha cámara anecóica é frío, unha bóveda de pedra é igual de silencioso pero produce unha especie diferente de silencio.

A cor do silencio é o negro, como o abismo infinito e as súas tebras, pero destes lugares tan lúgubres pode xurdir o son dunha palabra, despois a dialéctica da reflexión e finalmente o son de todas as voces do mundo manifestando milleiros de reflexos acústicos.

A loita do son contra as sombras é incesante, con todo dado o curso da evolución é inevitable que o poder intente desintegrar a complexidade das estruturas orgánicas mentres se alimenta.

As culturas sometidas á súa entropía durante séculos retroceden cara ao caos indo en sentido contrario á evolución, que a pesar de to do, fundida co tempo sempre atopou a forma de aumentar a súa complexidade, mentres o caos ao ser simplemente un dogma conceptual, só pode ser perseguido como unha quimera que fai converxer á cultura entrópica nun punto morto de estabilidade, o vórtice da nada que pon fin a unha época.

Inevitablemente as culturas se desestructuran e vanse debilitando mentres outras xorden, e aínda que sofren o proceso de entropía, controlan o poder político produto do peso inercial dos seus mortos.

A linguaxe sonora encripta ao espírito.

Mentres o gremio dos escuchadores afía o alcance da súa conciencia acústica.

E xorden as onomatopeyas ontolóxicas que dende o máis mínimo extremo do abismo e da nada facen resoar os ósos baixo terra.

Crujen as estruturas orgánicas baixo o peso das mandíbulas do poder. É o ruído do mundo que cataliza os oráculos.

O inimigo utiliza o son de todos os arquetipos conformando unha rede que ata as consciencias á súa vontade. A merda do díaño corrompe as raíces da árbore das ánimas.

Fosforecen as doenzas psíquicas como espellismos que limitan o alcance da nosa intuición. É coma se a morte nos narcotizara, borrando a nosa sensibilidade e sensorialidade máis aguda, resúltalle fácil á morte anular esas capacidades humanas, pois elas revélanos o rostro doloroso do mundo, aquel que nos forza a asumir unha posición ética.

Pero non é suficiente reflexionar sobre o mundo e os seus pesadelos, o exorcismo sonoro debe ser capaz de espertar ou inspirar no home unha saída.

As elucubraciones do tempo nacen do silencio, proxectando as súas resonancias inesgotables que antagonizan co caos e amplían os espazos extáticos da conciencia.

Descárganse os raios da tormenta baixo o esférico edificio da noite.

Os labirintos onde somos encerrados, complícanse nas esquizofrenias do poder, cuxa mente actúa baixo o desequilibrio neuroquímico que lle produce a súa ambición.

Un enxame de formas xeométricas ocultan a conciencia, e a lucidez queda confundida nun armazón de imaxes, fluorescencias e sofismas propagandísticos.

Carlos Suárez Sánchez 2008. Esta obra se atópase baixo unha licenza creative commons.

Recoñecemento-non comercial.